

Thierry Meyssan: Nová strategie Washingtonu proti Číně

- CZ24 News | 29. května 2020

USA/ČÍNA: Bez ohledu na protičínskou hysterii ze strany uskupení, které zavedlo v oblasti západní zdravotní politiky opatření kvůli epidemii covid-19, se ukázalo, jak je Západ závislý na výrobcích, vyráběných v Číně. To vedlo Trumpovu administrativu ke změně rozhodnutí – neobnovit rovnováhu obchodu, což bylo původní přání, ale přistoupit k vojenské konfrontaci, avšak bez uchýlení se k válce. Začala oficiální sabotáž Hedvábné stezky.

Jedním z důsledků koronavirové epidemie je, že obyvatelé Západu si uvědomili závislost na výrobní kapacitě Číny. Ani Evropané, ani Američané nebyli schopni vyrobit miliony roušek a respirátorů, které naléhavě potřebovali pro obyvatelstvo. Museli je zakoupit v Číně a často soupeřili mezi sebou, aby tyto pomůcky vybojovali na úkor svých spojenců.

V tomto kontextu povšechného zachraňování přestalo dávat smysl, že USA zaujímají na Západě vůdčí postavení. Proto se Washington rozhodl, že neurovná obchodní vztahy s Čínou, ale postaví se na odpor proti výstavbě Hedvábné stezky a pomůže Evropanům přemístit část jejich průmyslu. To by mohl být rozhodující zlom – částečné zastavení procesu globalizace, která již začala se zánikem Sovětského svazu. Ale pozor, nejedná se o ekonomické rozhodnutí zpochybnit principy volného obchodu, ale jde o geopolitickou strategii sabotovat ambice Číny.

Tuto změnu strategie dali najevo nejen ekonomicky, ale také politicky a vojensky proti společnosti Huawei. Spojené státy a NATO se obávaly, že pokud Huawei vyhraje vládní zakázky na instalaci sítě 5G na Západě, čínská armáda bude schopna zachytit tyto signály. A co je důležitější, uvědomili si, že pokud Číňané uzavřou tyto smlouvy, budou po technické stránce jediní, kteří budou moci učinit další krok [1].

Nejde o sjednocení Trumpovy administrativy kvůli fantaziím typu Rudý úsvit [2], kdy je obsedantní odpor proti Číně založen hlavně na antikomunismu, ale o povědomí o gigantickém vojenském pokroku Pekingu. Nepochybně je rozpočet Lidové osvobozené armády směšný ve srovnání s rozpočtem ozbrojených sil USA, ale právě velmi šetrná strategie a technický pokrok jim dnes umožňují být výzvou pro americký kolos.

Na konci první světové války se čínská národní strana Kuomintang a Komunistická strana společně dohodly na tom, že znovu spojí svou zemi a pomstí se za dlouhodobé koloniální ponižování. Čankajšek, vůdce národní strany Kuomintang, se snažil zlikvidovat komunistickou stranu, ale byl poražen a odešel do exilu na Tchaj-wan. Mao Ce-tung dlouhodobě usiloval o tento nacionalistický sen, když vedl Komunistickou stranu a snažil se o sociální transformaci země. Jeho cíle však byly vždy nacionalistické, jak se ukázalo během čínsko-ruské války na ostrově Zhenbao v roce 1969. V 80. letech navrhl admirál Liu Huaqing (muž, který násilně potlačil pokus o převrat na náměstí Nebeského klidu, v jehož čele stál Cao C'-jang) strategii pro vytlačení amerických armád z čínské kulturní zóny. Tato strategie byla trpělivě prováděna čtyřicet let. Aniž by kdy Peking vyprovokoval válku, rozšiřuje svou územní suverenitu v Čínském moři a doráží na americké námořnictvo. Nebude to trvat dlouho a americké námořnictvo se bude muset stáhnout, takže Čína se Tchaj-wanu zmocní násilím.

Po rozpadu SSSR se prezident George Bush st. domníval, že USA už nemají žádné soupeře, a že je čas na vydělávání peněz. Demobilizoval milion vojáků a otevřel cestu pro finanční globalizaci.

Americké nadnárodní společnosti přemístily své společnosti do Číny, kde jejich výrobky vyrábělo bezpočet nekvalifikovaných pracovníků, kteří dostávali zaplacené dvacetkrát méně, než američtí zaměstnanci. Postupně bylo téměř veškeré zboží, určené pro spotřebu v USA, dováženo z Číny. Americká střední třída zchudla, zatímco Čína školila své pracovníky a stala se bohatší. Od principu volného obchodu se změny rozšířily na celém Západě a poté na celém světě. Komunistická strana se rozhodla obnovit moderní ekvivalent starověké Hedvábné stezky a v roce 2013 se nově zvolený prezident Si Ťin-pching rozhodl uskutečnit tento projekt. Až bude zrealizován, pokud vůbec, Čína by tak mohla v podstatě mít monopol na výrobu zboží na celém světě.

Rozhodnutím sabotovat Hedvábnou stezku se prezident Donald Trump snaží vytlačit Čínu z její vlastní kulturní zóny, stejně jako Čína vytlačuje Spojené státy z jejich vlastní zóny. Aby to mohl udělat, bude moci počítat se svými „spojenci“, jejichž firmy jsou již zdevastovány vynikajícími čínskými výrobky za nízké ceny. Někteří z nich už kvůli tomu zažili revoltu, jako byla například vzpoura Žlutých vest ve Francii. V minulosti se po prastaré Hedvábné stezce dostaly neznámé produkty do Evropy, zatímco dnešní stezka dopravuje stejné produkty, jako ty, které jsou vyráběné v Evropě, ale mnohem levnější.

Na rozdíl od rozšířeného přesvědčení by se Čína mohla vzdát Hedvábné stezky z geostrategických důvodů, bez ohledu na výši investic. V minulosti tomu tak bylo. Čína zamýšlela otevřít námořní Hedvábnou cestu v 15. století a vyslala proto admirála Čeng Chea, „eunucha se třemi klenoty“, v čele hrozivě velké armády až do Afriky a na Střední východ, načež později byla gigantická flotila stažena, výpravy byly přerušeny a nikdy poté nebyly obnoveny.

Ministr zahraničí Mike Pompeo odcestoval do Izraele v rozporu se zdravotními nařízeními. Pokusil se přesvědčit dva budoucí ministerské předsedy, Benjamina Netanjahua (židovského kolonialistu) a jeho nástupce, kteří byli nicméně proti generálovi Bennymu Gantzovi (izraelskému nacionalistovi), aby zastavili čínské investice v zemi. [3] Čínské společnosti již ovládají polovinu izraelského zemědělského sektoru a v nadcházejících měsících by měly tvořit 90 % obchodu. Mike Pompeo bude chtít podobným způsobem přesvědčit i egyptského prezidenta Abd al-Fattáh as-Sísího. Skutečně, Suezský průplav a izraelské přístavy v Haifě a Ašdodu měly sloužit jako terminály moderní Hedvábné cesty ve Středomoří.

Po různých pokusech Čína vyhodnotila Irák, Sýrii a Turecko jako nestabilní státy a vzdala se jejich začlenění do Hedvábné stezky. Mezi Washingtonem a Moskvou bylo dosaženo tiché dohody o tom, že někde na syrsko-turecké hranici bude ponechána džihádistická izolovaná oblast, aby to odradilo Čínu od investování v této oblasti. Moskva má v úmyslu založit své spojení s Pekingem v souvislosti s Hedvábnou stezkou, začlenit své vlastní území, a nikoli západní země. To je projekt prezidenta Vladimíra Putina, nazvaný Velké euroasijské partnerství [4].

Neúnavně se tak vracíme ke stejnému dilematu („Thúkydídova past“): vzhledem k vzestupu nové moci (Čína) musí dominantní síla (Spojených států) buď vést válku (jako Sparta proti Athénám) nebo dát prostor nově přichozímu, tzn. akceptovat rozdělení světa.

Překlad: zvědavec.org